

LBRIS

We know
books

ANASTASIA POPA

Zânuța Dora-Iși și Drăjitoarea Ciumfi

Ilustrații de Giorgian Gînguț

EDITURA CARMINIS
PITEȘTI

I. Ciumfi este furioasă	5
II. Zânuța Dora-Li și piticii	8
III. Poarta dintre tărâmurii	14
IV. Vizita lui Gotic, gnomul indiscret	18
V. Sorb băltărețul	22
VI. Elful Miriam	27
VII. Prima lecție cu Ciumfi	31
VIII. Miriam își face prieteni	34
IX. Încercare de zbor	36
X. Noutăți mult așteptate	40
XI. Apar prieteni noi	45
XII. Încercări de salvare	50
XIII. Continuă încercările de salvare	55
XIV. Revine Dafnius, Duhul Pădurii	59
XV. Ucenicia lui Miriam	61
XVI. Zile pline de încercări	66
XVII. Șarșir, Marele Șarpe Alb	69
XVIII. Ascunzătoarea	73
XIX. Clipe de bucurie	76

I. Ciumfi este furioasă

– Așa nu se mai poate! Situația e insuportabilă! se agita furioasă Ciumfi.

Era o vrăjitoare zburlită și uscată, care semăna cu un ciuline uriaș. Devenea din ce în ce mai nervoasă pe măsură ce înțelegea că toate încercările ei de a-și scoate prietenele din amorțeală erau sortite eșecului.

Faptul că însoțitoarele sale Mălu și Trăguna rămăneau impasibile o făcea să-și iasă de-a binelea din fire.

– Dar spuneți ceva! Vouă chiar nu vă pasă? Nu observați ce se petrece?

– Vedem prea bine și chiar ne pasă, dar nu se poate face nimic, iar tu știi asta. Noi nu ne agităm în van pentru cauze pierdute, îi răspunse Mălu, încercând să o domolească.

– Nu-mi vine să cred că aud asemenea cuvinte! sări Ciufi ca arsă. Pur și simplu nu-mi vine să-mi cred urechilor, scrâșni ea.

– Dar aceasta e ziua lor de când ne știm. Nu putem înțelege cum ai uitat un lucru arhicunoscut. Noptile sunt ale noastre, ale vrăjitoarelor, iar zilele ale lor, ale creaturilor astea care nici nouă nu ne plac defel, dar nu avem ce face. La asfințit vor pleca, iar noi ne vom reintra în drepturi ca de obicei. Și pentru asta trebuie să fim odihnite. Iar ziua de astăzi este una specială pentru ele, îți reamintim, deoarece se pare că ai uitat.

Cele trei vrăjitoare stăteau adăpostite sub un mărăcine uriaș, la marginea poienitei pline de lumină, invadată de zănuțe care păreau niște scânteioare desprinse de-a dreptul din soare.

Într-adevăr, era ziua lor, cea mai lungă și mai luminoasă din întreg anul. Părăsiseră Tărâmul Fermecat în zori și poposiseră în poieniță pentru a o sărbători ca în fiecare an, după tradiție. Aerul vibra sclipitor, încărcat de sunete melodioase. Florile înmiresmau aerul cu parfumuri mai delicate ca oricând și fiecare dintre ele era vizitată de o prietenă zănuță. Era o adevărată sărbătoare a luminii și a frumuseții. Acest spectacol îi dădea vrăjitoarei Ciufi niște fiori groaznici. Ca de moarte! Ea aparținea întunericului plin de mister și de groază, iar teritoriul său preferat erau bălăriile și mărăcinișurile.

– Cred că cea mai înțeleaptă decizie ar fi să mergem la culcare, încercară din nou cele două prietene s-o înduplece.

– N-aveți decât să vă culcați voi, lașelor! le răspunse Ciufi cu glasul încărcat de dispreț. Eu nu mă dau bătută. Haideti, ce mai stați? Vi s-au răcit culcușurile! Odihniți-vă cât mai aveți unde! Nu garantez că aceste creaturi nesuferite nu vor da năvală peste tot, nu ne vor curăța și ocupa ungherele. Priviți-le! Sunt peste tot, puzderie, armate întregi!

Și nu exagera. Zânele mici roiau pline de freamăt și neas-tâmpăr, ca niște copii zburdalnici aflați într-o scurtă vacanță pe un meleag nou. Zburau deasupra lacului oglindindu-și chipurile în el, pluteau pe frunzele nuferilor, se dădeau huța pe crengile copacilor, foloseau pălăriuțele ciupercuțelor drept tobogane, sărutau creștetele frăguțelor îmbujorate, se odihneau poposind câte puțin între petalele

florilor și apoi reluau hârjoana. Păreau dornice să se avânte, mânate de curiozitate, până în adâncul pădurii. Să ducă până acolo lumină și veselie, și asta o îngrijora teribil pe Ciumfi.

- Trebuie să fac ceva neapărat, se frământa ea după plecarea tovarășelor sale. Ne paște o mare primejdie și nimeni nu vede, nimeni nu ia măsuri, nimeni nu luptă. Dar nu-i nimic, voi acționa de una singură, nu mă voi lăsa! Cu atât mai bine, victoria îmi va aparține pe de-a-ntregul. Nu voi împărți meritele cu nimeni. Absolut cu nimeni! Dacă mă gândesc mai bine, nu-i rău deloc, își spuse ea, simțindu-se deodată mai liniștită.

Gata! Hotărârea era luată. Ciumfi era de felul său rapidă în luarea deciziilor și în aplicarea lor. Se pare că la fel de iute își făurise în minte și un plan de acțiune. Iar pentru a-l duce la îndeplinire trebuia să fie cât mai aproape de inamic. Ciumfi detesta ezitățile, amânările. Așa că închise ochii, scrâșni din dinți și se încordă încercând să-și adune puterile. Atâtea câte poate aduna o vrăjitoare furioasă, făptură a întunericului, stârnită din culcușul ei într-o dimineată senină de vară.

Prima încercare nu-i reuși însă. Nici a doua. Dar cum am spus deja, Ciumfi nu abandona ușor lupta. Se-nșurubă încă o dată zdravăn în pământ, rotindu-se într-un picior asemenea unui sfredel, și rosti apăsat cuvintele vrăjii cu ajutorul căreia putea deveni invizibilă. Și bineînțeles izbuti, fiindcă un vârtej de aer pâcios, amenințător, săgetă deodată văzduhul. Norișorul se-nvârti de colo până colo prin largul poienii, clipind nuanțat și des. Era o dâră de întuneric care părea a căuta ceva anume. Poate un loc unde să se așeze. Nimeni, absolut nimeni nu-l observă. Părea gata-gata să fie absorbit în marea de strălucire și bucurie ca într-o apă de aur.

Nevăzută, Ciumfi zbura în toate direcțiile și observa ce fac zănuțele. Se străduia cu mare greutate să-și stăpânească furia. Destul de greu, deoarece simțea că se întunecă, se umflă, plesnește de ciudă.

Zănele erau în culmea fericirii. Roiau mai departe și păreau că se scaldă într-o mare ce purta numele de: Lumină, Bucurie, Veselie. Fericire într-un cuvânt. Fiecare dintre ele dădăcea câte o floare că-

reia părea că-i împrumută strălucire și putere. Vremea trecea greu, lumina sporea, căldura se întetea și norulețul cel răutăcios devenea din ce în ce mai palid. Ciumfi se simțea sleită de puteri. Poate nici nu mai era în stare să redevină vrăjitoare! Simțea că o cuprinde spaima. Pentru prima dată în viața ei.

– Absurd, ridicol, gândea ea. Simt că mă topesc... că mă învinge lumina. E posibil să sfârșesc așa?

Ooo! Ba nu! Iată că nu e bine să-ți pierzi speranța. Chiar și în cel mai adânc întuneric poate apărea o scânteie, un licăr de lumină. Oricum, în situația de față totul era pe dos. Pentru răutăcioasa Ciumfi, gata-gata să se scufunde în adâncul unei zile de vară cu lumină de aur, apăruse pe neașteptate un sâmbure de întuneric ce putea deveni salvarea ei. Așa funcționează lucrurile în lumea vrăjitoarelor din păcate, și împotriva acestei situații noi nu prea avem ce face. Iar Ciumfi descoperise ceva interesant. Simțise, adu-mecase că a sosit clipa ei, momentul loviturii, cum se spune. Prindea din nou puteri! Nebănuite chiar. Norișorul care abia mai pâlpaia devenea treptat o pată intensă cu sclipiri negre-albăstrui. Mărturisea bucuria lui Ciumfi, care își freca satisfăcută mâinile nevăzute. Ce putea fi oare?

II. Zânuța Dora-Li și piticii

La marginea poienii, o zânuță se odihnea visătoare, cocoțată pe pălăria unei ciuperci. Chiar în vârful unei ciupercuțe dolofane. Nu părea deloc interesată de ceea ce se petrecea în jurul ei și se lăsa mângâiată de fulguirea de aur a ploii de lumină.

Norișorul întunecat ce plutea în preajma ei se lățea scânteind din ce în ce mai puternic. Dar Dora-Li nu-l vedea defel.

– Unde te gândești, drăguțo? întrebă Ciumfi fără cuvinte. La vreun elfișor, de bună seamă.

Și nu greșea deloc. Într-adevăr, gândurile zânuței rătăceau departe, departe, în Tărâmul Fermecat al Zânelor, pe care îl părăsi-

